

Przemysław Dąbrowski

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

przemyslaw.dabrowski@uwm.edu.pl

Odpowiedzialność dyscyplinarna adwokatów w okresie dwudziestolecia międzywojennego – wileński casus Stanisława Węśławskiego (1896–1942)

*Disciplinary Responsibility of Advocates in the Interwar
Period – Vilnius casus of Stanisław Węśławski (1896–1942)*

STRESZCZENIE

Stanisław Węśławski, na mocy ówczesnie obowiązujących przepisów, był pełnomocnikiem z urzędu. Został powołany przez sąd w postępowaniu odwoławczym. Mając świadomość „beznadziejności” sprawy, uchybił różnym terminom. Zostało przeciwko niemu wszczęte postępowanie dyscyplinarne, które ostatecznie zakończyło się wymierzeniem kary upomnienia.

Słowa kluczowe: Stanisław Węśławski; odpowiedzialność dyscyplinarna; dwudziestolecie międzywojenne; Wilno

24 listopada 1934 r. stolarz Ludwik Bieniasz-Krzywiec, zamieszkały we wsi Słuchowicze-Pieresieka, w powiecie nowogródzkim, złożył do Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Nowogrodzku pozew przeciwko Edwardowi Bieniasz-Krzywcowi (reprezentowanemu przez adwokata Stefana Pawlucia) o zapłatę wynagrodzenia za pracę wykonywaną w okresie od 1921 r. do maja 1928 r. w wysokości 1320 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Jednocześnie sąd wyznaczył powodowi pełnomocnika z urzędu (na podstawie tzw. prawa ubogich)¹.

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1930 r., nr 83, poz. 651), art. 112, 117. Z wnioskiem o „przyznanie prawa ubogich” mogła wystąpić między innymi osoba fizyczna. Musiała dostarczyć do sądu, w którym toczyła się sprawa, stosowne dokumenty potwierdzające jej status majątkowy. Art. 117 stanowił: „Ustanowienie adwokata dla strony ubogiej ma znaczenie pełnomocnictwa procesowego”; na-

Został nim wówczas adwokat Nestor Budavhowski². Po zapoznaniu się z dostarczonymi przez strony dowodami, w tym zeznaniami świadków, przewodniczący sędzia A. Lange 3 marca 1936 r. oddalił powództwo. W uzasadnieniu podkreślono, że E. Bieniasz-Krzywiec przyjął Ludwika „na wychowanie” z uwagi na trudną sytuację materialną, w jakiej znalazła się jego rodzina. Tym samym Ludwik „był traktowany jako członek rodziny”. Czasami pomagał również w drobnych pracach gospodarskich. Ponadto pomiędzy powodem a pozwanym nie było żadnej umowy o pracę, z której wynikałby obowiązek zapłaty wynagrodzenia³.

L. Bieniasz-Krzywiec złożył do Sądu Apelacyjnego w Wilnie skargę apelacyjną⁴. Na pełnomocnika z urzędu sąd wskazał adwokata Stanisława Węśławskiego⁵, który „formalnie popierał powództwo i apelację”⁶. Rozprawa odbyła się 28 października 1936 r. L. Bieniasz-Krzywiec o wyżej wymienionym terminie, a także wydanym wyroku – podtrzymującym orzeczenie I instancji – w ogóle nie został poinformowany, dlatego też, jak twierdził, pozbawiono go możliwości wniesienia kasacji „w oznaczonym terminie”. W liście skierowanym do Węśławskiego domagał się podania informacji o toku sprawy. W odpowiedzi, otrzymanej w dniu

tomiast art. 123: „W czynnościach dokonywanych na podstawie tego działu nie wymaga się zastępstwa adwokackiego”.

² Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, Lietuvos Centrinis Valstybės Archyvas (LCVA), fond 133, apr. 1, apsk. 745, k. 11; Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. art. 116. Ludwik Bieniasz-Krzywiec miał prawo do samodzielnego wniesienia pozwu, pomimo „przyznania prawa ubogich”.

³ Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej..., k. 11v.

⁴ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r., art. 400.

⁵ P. Dąbrowski, *Wileńska działalność społeczno-kulturalna i oświatowa Stanisława Węśławskiego (1896–1942) – przyczynek do biografii*, „Res Historica” 2015, nr 39, s. 191–203; *idem*, „Muzyka w sercu. Serce dla muzyki”. *Wpływ Stanisława Węśławskiego (1896–1942) na rozwój życia muzycznego w Wilnie*, „Muzyka” 2016, nr 1, s. 115–121. Stanisław Węśławski urodził się 4 [17] września 1896 r. w Wilnie. W trakcie odbywania nauki w wileńskim gimnazjum nawiązał kontakt z przedstawicielami obozu narodowodemokratycznego działającego w mieście nad Wilią. Przed wybuchem I wojny światowej rozpoczął studia uniwersyteckie w Moskwie. Wyższą edukację zakończył otrzymaniem dwóch dyplomów: prawniczego i muzycznego. Po powrocie do dawnego grodu, Giedymina, odbył aplikację adwokacką przy Sądzie Apelacyjnym w Wilnie, dzięki czemu mógł wpisać się na listę adwokatów wileńskich. Obok tej formy aktywności angażował się również w działalność kulturalną, społeczną i muzyczną Wilna. Zginął 2 grudnia 1942 r. w Ponarach.

⁶ L. Bieniasz-Krzywiec, *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, rkps, dat. 28 IX 1937, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 1; *idem*, *Do Izby Adwokackiej w Warszawie*, rkps, dat., Słuchowicze, 18 IX 1937, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745, k. 6; S. Węśławski, *Do Pana Dziekana Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 3; Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r., art. 116.

23 stycznia 1937 r., adwokat zakomunikował mu, po około dwóch miesiącach milczenia, że wyrok już się uprawomocnił⁷.

L. Bieniasz-Krzywiec jako osoba fizyczna, na podstawie obowiązujących przepisów, mógł złożyć do Rady Adwokackiej w Wilnie „doniesienie” formalnie wszczynające postępowanie dyscyplinarne przeciwko Węśławskiemu⁸. Było ono wszczynane „za wykroczenie przeciw [...] obowiązkowi i uchybienie godności stanu”⁹. Węśławskiemu mogła być wymierzona jedna z następujących kar: upomnienie, nagana, zawieszenie w czynnościach (do roku) lub skreślenie z listy¹⁰. Miał także prawo do złożenia stosownych wyjaśnień. Rzecznik dyscyplinarny mógł umorzyć postępowanie (bez obowiązku kierowania sprawy do sądu dyscyplinarnego) w razie stwierdzenia, że „doniesienie jest bezpodstawne lub brak jest znamion przewinienia dyscyplinarnego w czynie zarzucanym obwinionemu”. Musiał wówczas wydać postanowienie, na które służyła skarga do sądu dyscyplinarnego, składana w ciągu siedmiu dni¹¹.

W „zażaleniach” na czynności adwokata – skierowanych do Rady Adwokackiej w Wilnie i Warszawie – L. Bieniasz-Krzywiec zarzucił Węśławskiemu brak „terminowego załatwienia sprawy”, co przyczyniło się do przedawnienia terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu oraz do wniesienia kasacji, a także profesjonalizmu, kontaktu z adwokatem w celu ustalenia dalszych czynności procesowych¹². Twierdził ponadto, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wszystkich złożonych przez niego nowych świadectw i dokumentów¹³. Domagał się między innymi pokrycia kosztów wszystkich postępowań sądowych przez Węśławskiego oraz „spowodowania”, aby to Rada Adwokacka w Warszawie „przywróciła” utracone przez niego terminy¹⁴.

W złożonych wyjaśnieniach Węśławski zaznaczył, że nie posiada „notatek” z wyżej wymienionej sprawy, ponieważ uznał ją za definitywnie zakończoną. Dodał również, iż L. Bieniasz-Krzywiec „nie dostarczył żadnych dowodów i wyjaśnień w sprawie”, a poza tym „sprawa była jawnie beznadziejna, ponieważ powód niczym swoich roszczeń nie mógł udowodnić, a w apelacji nie znalazłem żadnych momentów podważających słuszność wyroku I instancji”. Na koniec dodał: „W tych warunkach wykluczone było składanie kasacji. Wystąpienie powoda Bieniasza-Krzywca uważałem za objaw pieniactwa i nie uważałem za możliwe

⁷ L. Bieniasz-Krzywiec, *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, k. 1, 1v; *idem*, *Do Izby Adwokackiej w Warszawie*, k. 6v.

⁸ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1932 r., nr 86, poz. 733), art. 75.

⁹ *Ibidem*, art. 61.

¹⁰ *Ibidem*, art. 62.

¹¹ *Ibidem*, art. 75.

¹² L. Bieniasz-Krzywiec, *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, k. 1v.

¹³ *Idem*, *Do Izby Adwokackiej w Warszawie*, k. 6, 6v.

¹⁴ *Idem*, *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, k. 1v; *idem*, *Do Izby Adwokackiej w Warszawie*, k. 6v.

zapowiadać kasację i utrudzać Sąd bezcelowym umotywowaniem wyroku w sprawie zupełnie jasnej¹⁵. Wniósł też do wileńskiej Rady Adwokackiej o „sprawdzenie słuszności” podjętej przez siebie decyzji przez „przeglądnięcie akt sprawy”. Uważał też, że L. Bieniasz-Krzywiec był przez kogoś „namawiany”¹⁶.

Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w Wilnie, Naum Sejfer, w dniu 8 stycznia 1938 r. skierował do nowogródzkiego delegata Rady Adwokackiej i zarazem prezesa Koła Adwokackiego w Nowogródku¹⁷, adwokata Konrada Piotrowskiego, pismo, w którym prosił go o „ustalenie okoliczności” przez „sprawdzenie ich w aktach” znajdujących się w Sądzie Okręgowym w Nowogródku¹⁸. Po przejrzeniu dokumentacji Piotrowski uznał, że powództwo L. Bieniasz-Krzywca „nie miało żadnych widoków powodzenia”. Jego zdaniem Sąd Okręgowy „słusznie” je oddalił, „uznając roszczenia powoda za bezpodstawne”¹⁹.

Rzecznik Dyscyplinarny, pismem z dnia 28 marca 1938 r., postanowił o niewszczygnięciu przeciwko Węśławskiemu postępowania dyscyplinarnego. Uznał, że brak zawiadomienia ze strony adwokata o „wyniku rozprawy” „nie zawiera cech uchybienia przeciwko obowiązkowi zawodowemu”²⁰. O swoim rozstrzygnięciu zawiadomił także L. Bieniasz-Krzywca, wraz z pouczeniem o prawie do wniesienia (w ciągu siedmiu dni) skargi do Sądu Dyscyplinarnego przy Izbie Adwokackiej w Wilnie²¹.

Została ona złożona 19 kwietnia 1938 r. Bieniasz-Krzywiec zarzucił Węśławskiemu, że ten nie popierał jego wniosku, wystosowanego w postępowaniu odwoławczym, o przesłuchanie świadków w związku z nowymi okolicznościami, jakie pojawiły się w przedmiotowej sprawie. Ponadto adwokat nie informował go o stanie postępowania czy też o trudnościach w pozyskiwaniu nowych dowodów. Zachowanie Węśławskiego, w opinii Bieniasz-Krzywca, stanowiło wynik „niedbalstwa” lub było działaniem celowym i świadomym²².

¹⁵ S. Węśławski, *Do Pana Dziekana Rady Adwokackiej w Wilnie*, k. 3.

¹⁶ *Idem*, *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 8.

¹⁷ M. Tarkowski, *Adwokatura wileńska 1918–1939. Studium historyczno-prawne*, Gdańsk 2014, s. 154, 155.

¹⁸ *Do Pana adw. Konrada Piotrowskiego*, msp., dat., Wilno, 8 I 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 9.

¹⁹ K. Piotrowski, *Do Pana Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., dat., Nowogródek, 22 III 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745, k. 10.

²⁰ *Postanowienie*, dat., Wilno, 28 III 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 12.

²¹ *Do Pana Ludwika Bieniasza-Krzywca*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 14.

²² L. Bieniasz-Krzywiec, *Do Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w Wilnie*, rkps, dat.,

Sąd Dyscyplinarny przy Izbie Adwokackiej w Wilnie na posiedzeniu niejawnym, odbytym 8 czerwca 1938 r., wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie. Powołano się na art. 166 ust. 1 ustawy z dnia 4 maja 1938 r. – Prawo o ustroju adwokatury, który stanowił, że postępowania dyscyplinarne wszczęte przed wejściem w życie nowej ustawy będą rozstrzygane według nowych przepisów²³. Ponadto w uzasadnieniu podkreślono, że Węśławski był członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w Wilnie, a więc ustawowego organu izby adwokackiej, co powodowało, że jego sprawa musiała być przekazana do rozpatrzenia w I instancji Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu²⁴.

Postępowanie dyscyplinarne Wyższy Sąd Dyscyplinarny wszczął 4 września 1938 r. Rozprawa odbyła się 17 grudnia 1938 r. Przewodniczącym był Jan Nowodworski, a członkami: Jan Gołkontt, Franciszek Lerch, Zygmunt Jundziłł i Leon Pratkowski. Udział brał również Rzecznik Dyscyplinarny Jan Szablowski. W wydanym tego dnia wyroku Węśławski został „skazany” na karę upomnienia oraz zobowiązany do pokrycia kosztów postępowania dyscyplinarnego²⁵. W uzasadnieniu podkreślono, że „bezsportnym” był fakt, iż Węśławski nie powiadomił swojego „mocodawcy” o terminie rozprawy oraz nie skonsultował z nim kwestii wniesienia kasacji. Zdaniem składu orzekającego stanowiło to „formalne zaniedbanie” i „uchybienie obowiązkowi zasadniczemu adwokata”, ponieważ każdy zawodowy pełnomocnik był zobowiązany do informowania o przebiegu sprawy i „beznadziejności dalszych środków odwoławczych”. Do „okoliczności łagodzących”, jak zauważono, zaliczono przede wszystkim: dotychczasowo nienaganne wykonywanie obowiązków adwokackich przez Węśławskiego i brak wskazania w apelacji – zredagowanej przez Bieniasz-Krzywca – nowych dowodów²⁶.

19 IV 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 15, 15v.

²³ Ustawa z dnia 4 maja 1938 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1938 r., nr 33, poz. 289), art. 166.

²⁴ *Ibidem*, art. 11, 115 ust. 2; *Postanowienie*, dat., Wilno, 8 VI 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 17. Przewodniczącym posiedzenia był Eugeniusz Kozłowski. Udział brali także: Józef Uciechowski, Jan Wiścicki i Borys Mołozawy (Rzecznik Dyscyplinarny).

²⁵ *Wyrok*, dat., Wilno, 17 XII 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu..., k. 21; ustawa z dnia 4 maja 1938 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1938 r., nr 33, poz. 289), art. 151. Na koszty postępowania dyscyplinarnego składały się „wydatki” (poniesione w trakcie dochodzenia oraz w związku z toczącym się postępowaniem), a także „opłata zryczałtowana”. Ta ostatnia, w przypadku Węśławskiego, wynosiła 25 zł.

²⁶ *Wyrok*, dat., Wilno, 17 XII 1938..., k. 21v.

Węśławski mógł od wydanego wyroku złożyć w ciągu 14 dni (okres liczony „od doręczenia odpisu wyroku”) apelację do Izby do spraw Adwokatury²⁷. Dostępne dokumenty archiwalne nie wskazują jednak, że wileński adwokat skorzystał z przysługującego mu prawa.

Wydaje się, że Węśławski rzeczywiście „uchylił” swoim obowiązkom. Powoływanie się na kwestię „beznadziejności” sprawy w żaden sposób nie usprawiedliwiało jego działań. Należy także zwrócić uwagę na postawę L. Bieniasz-Krzywca, którego determinacja ostatecznie przyczyniła się do ukarania Węśławskiego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie.

BIBLIOGRAFIA

- Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, Lietuvos Centrinis Valstybės Archyvas (LCVA), fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Bieniasz-Krzywiec L., *Do Izby Adwokackiej w Warszawie*, rkps, dat., Słuchowicze, 18 IX 1937, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Bieniasz-Krzywiec L., *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, rkps, dat. 28 IX 1937, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Bieniasz-Krzywiec L., *Do Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w Wilnie*, rkps, dat., 19 IV 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Dąbrowski P., „*Muzyka w sercu. Serce dla muzyki*”. *Wpływ Stanisława Węśławskiego (1896–1942) na rozwój życia muzycznego w Wilnie*, „Muzyka” 2016, nr 1.
- Dąbrowski P., *Wileńska działalność społeczno-kulturalna i oświatowa Stanisława Węśławskiego (1896–1942) – przyczynek do biografii*, „Res Historica” 2015, nr 39.
- Do Pana adw. Konrada Piotrowskiego*, msp., dat., Wilno, 8 I 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Do Pana Ludwika Bieniasza-Krzywca*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 74.
- Piotrowski K., *Do Pana Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., dat., Nowogródek, 22 III 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Postanowienie*, dat., Wilno, 28 III 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.

²⁷ Ustawa z dnia 4 maja 1938 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1938 r., nr 33, poz. 289), art. 115 ust. 3, art. 144 ust. 1 i 3, art. 145 ust. 1 i 2.

- Postanowienie*, dat., Wilno, 8 VI 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1930 r., nr 83, poz. 651).
- Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1932 r., nr 86, poz. 733).
- Tarkowski M., *Adwokatura wileńska 1918–1939. Studium historyczno-prawne*, Gdańsk 2014.
- Ustawa z dnia 4 maja 1938 r. – Prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. z 1938 r., nr 33, poz. 289).
- Węśławski S., *Do Pana Dziekana Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Węśławski S., *Do Rady Adwokackiej w Wilnie*, msp., [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Wyrok, dat., Wilno, 17 XII 1938, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, LCVA, fond 133, apr. 1, apsk. 745.
- Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, [w:] Akta w sprawie dyscyplinarnej przeciwko adw. Stanisławowi Węśławskiemu, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, Lietuvos Centrinis Valstybės Archyvas (LCVA), fond 133, apr. 1, apsk. 745.

SUMMARY

Stanisław Węśławski was a lawyer from the office. He was appointed by the court on appeal. Being aware of the “hopelessness” of the matter, failed to meet different deadlines. It was against him disciplinary action, which ultimately led to the imposition of the penalty warning.

Keywords: Stanisław Węśławski; disciplinary liability; interwar period; Vilnius